

SZTÁROK
és életek,
EMBEREK
és történetek

V
Á
R
Ó
T
E
R
E

Magazin

INTERJÚ CSEPREGI ÉVÁVAL

*Hinni kell a jóban,
hinni kell,
hogy jót akarunk*

ENTERIÓR

*Ezek lesznek
a lakberendezési
trendek
2019 második
felében*

GASZTRO

*Fügés-Szilvás
csokitorta*

ROMANTIKA

Herceg fekete lovon

495 Ft

2019. október / 10. lapszám

Hinni kell a jóban, hinni kell, hogy jót akarunk

Gyerekkorom óta ismerem Évát, az életem majdnem minden jelentős állomásánál ott volt. Nem tudok elfogulatlanul írni róla, de talán nem is kell. Aki ismeri, vagy találkozott Csepregi Évával, szereti. **Miért? Mert közvetlen, mert mosolyog, mert mindenkihez van egy kedves szava. És ha ez még nem lenne elég, akkor a profizmusa, a szakmai alázata miatt, s főképp, mert ember tudott maradni ebben a néha nekünk zűrzavarosnak tűnő művészvilágban. Abban a közegben, ahol mindig minden percen készenlétben kell állni, mert a közönség azt várja, hogy aki a színpadon áll, arra csodálattal tekinthessen, és olyan élményt kapjon, amelyre aztán hosszú ideig emlékezni tud.**

Céltudatos volt a pályaválasztásod vagy a szerencsének, a véletlennek köszönhető, hogy énekesnő lettél?

Gyerekkoromtól a zenével és az énekléssel foglalkoztam. Anyámék észrevették, hogy jó a hallásom és szép a hangom. Az óvodától kezdve, egészen az iskoláig mindenhol énekeltek. Egy nagyon jó suliba jártam, ahol volt zeneiskola, ahol hegedülni és zongorázni is tanultam. Az egy másik kérdés, hogy nem szerettem a tanárimat, illetve főleg a hegedűtanárt nem, és ettől egy kicsit megbillent a dolog. Igazából ezt ma már sajnálom. Négy évig tanultam hegedülni és öt évig zongorázni. Az éneklés az mindig kéznél volt, azt valahogy olyan könnyű volt produkálnom. Óvodás koromban olyan csodálatos volt, hogy bármilyen ünnep vagy akár pedagógusnap volt, beöltözve, a szépen feldíszített színpadon énekelünk és táncoltunk. Gimnázium idején is az egyik ünneptől a másikig éltünk, mindig tanultunk valamit és mindig létrehoztunk egy-egy produkciót. Imádtam a Rózsa Ferenc kultúrház poros színpadának az illatát, és a függönyöket, ahol állandóan bújócskáztunk. Valószínűleg innen jön az is, hogy annyira megszerettem a színpadot magát.

A szüleid támogatták a zenei pályádat?

Igen, anyukám nagyon. Amikor én elkezdtem énekelni, ő volt az, aki keresett nekem énektanárt. És ő volt az, aki eljött velem egy-egy előadásra is. Az osztálytársaim beprotezsáltak a Rózsában játszó STEREO együtteshez és ezekre a korai szereplésekre anya mindig elkísért. Az apám még az elején jobban szeretne volna, ha tovább tanulok. Aztán hirtelen jött a Ki Mit Tud, ahol viszont elég szép

eredményt értünk el. Ennek köszönhetően hét hónapmunkaviszony után végleg az énekesi pályára léptem, mert annyi fellépésünk volt a Kócbabákkal és a STEREO együttessel. Végül közbejött a Neoton és egy külföldi szereplés. „Magyarország bemutatkozik Svédországban”, annak idején ez egy televíziós produkció volt, ami után annyi ajánlat és felkérés jött, hogy úgy éreztük, ebből meg tudunk élni. Ettől függetlenül nekem olyan érzésem volt, hogy ez csak egy szép álom.

A csapat, az összetartozás mennyire jelentett biztonságot az életedben?

Nekem az egyik szerencsém az volt, hogy mindig csapatban dolgoztam. Valószínűleg ha egyedül lettem volna, akkor ezt hamar feladtam volna. Hiszek abban, hogy mindenkinek vannak nagy találkozásai. Valaki észreveszi és sajnos valaki nem. A pályám legnagyobb találkozása Péterrel (Erdős Péter) volt, aki a zenei világban egy kicsit megosztó egyéniség volt, és az még ma is, pedig lassan már harminc éve hogy meghalt. Egy rendkívül puritán ember volt, nagy emberismerettel és szakmai tudással, ami a színpadot és az egész popkultúrát illeti. Nekem rengeteget segített. Péter vezetett rá bennünket arra, hogy egy előadónak ösztönösen vagy tudatosan ki kell választani a közönségét. Rengeteg ötlete volt a szövegekkel kapcsolatban. Sokat ő is írt egyébként. De hát ezt nem hoztuk nyilvánosságra. Hatvani Emesét (a legtöbb Neoton dalszöveget ő írta) rávezette, hogy történelmi személyiségekről írjon. Olyanokról például, mint Lobo a szabadságharcosból lett diktátor, vagy a Santa Maria és Don Quijote. Még a mai napig is nagy erősségei a Neoton-nak ezek a dalok. Péter mindig azt mondta, hogy én nem tudok fölmenni helyettetek énekelni a színpadra, nem tudok felmenni helyettetek zenélni, de meghallgathatjátok, amit mondok. Talán az is jó volt a Neotonban, hogy Pásztor Laci és a többiek is vevők voltak a tanácsaira és meg is tudták csinálni, amiről Péter beszélt. Persze ez csak egyfajta alap volt, mert itt jött még a tehetség, amivel tudni kellett élni.

Ha már a tehetséget említetted, mit tanácsolsz azoknak a fiataloknak, akik szintén a zenei pályát választják?

A tehetség mögött tehetségkutató gépezet van, de ez csak egy zseton a kaszinóba, amit az ember kap az élettől, és játszhat vele. Lehet, hogy milliomos lesz. Lehet, hogy sikerül. De lehet, hogy elveszti úgy, ahogy van. Rengeteg tehetséges ember veszett már el. Mert a tehetség az maga az ember. Nagy összpontosítás és céltudatosság kell, hogy valamivel tudjon élni az ember. Ha valakinek van egy istenáldotta tehetsége, akkor az jó, az meg különösen, ha van körülötte olyan ember, aki vigyáz rá, figyelmezteti arra, hogy túlságosan ne bízsa el magát. Egy ember, aki nem csak abból a szempontból menedzser, hogy elintézi a dolgait, hanem szellemi és lelki társ is egyben. Nekünk még voltak lemez anyagink, voltak olyan műsorok, ahol meg tudtuk mutatni magunkat, mint énekesek, mint zenekar. Mára már szétforgácsolódott a média. Így nem nagyon kerül az emberek szeme elé maga az az egész út vagy az üzenet, ami feltétlenül szükséges ahhoz, hogy egy embert megszeressenek, vagy, hogy tudjanak szeretni. A pálya a dalokból, szövegekből és magából az emberből áll. Csak hát általában a fiatalok, hogy ha szeretnének a képernyőre kerülni, belekényszerülnek a celeb szerepbe, de hosszú távon ebből nem lesz egy zenei pálya. Szóval, nem irigylem a maiakat, mert nehéz dolguk van.

Ez a pálya tele van buktatókkal, mégis Dávid fiad is erre a pályára lépett. Mint anya, hogyan éled meg ezt a helyzetet?

Tanulva az én szüleimtől, akik aztán abszolútan nem voltak zenészek, viszont nagyon bölcsen álltak az én pályámhoz. Próbálom én is azt képviselni, hogy mindig ott legyek, amikor tanácsra van szükség. Mindig ott vagyok, amikor meg kell vigasztalni valami miatt, amikor kritikát vagy bármit kell mondani, de nem akarok beleavatkozni igazából az életébe. Mint anya félttem őt, mint mindenki más is, ha van egy gyereke, aki annyi mindent akar,

Interjú

mint a Dávid. A Metropolitan Egyetemen tanul televíziózással kapcsolatos dolgokat, nagyon szeret vágni és több tanfolyamot is elvégzett. Én úgy látom, hogy jó úton van. Sok minden érdeklő, és abban reménykedem, hogy az egyikben majd meg fogja találni az igazi boldogságát. Állítom, hogy nagyon jó előadó és énekes lehetne, úgyhogy próbálok neki segíteni. Én az életemben még nem izgultam annyira, mint amikor őt látom a képernyőn, vagy amikor látom koncerten fellépni. Ezek nagyon nehéz pillanatok számomra. Félttem egy kicsit, de örülök neki, hogy még mindig mellette lehetek, és azt remélem, hogy még tovább maradhatok mellette, amíg igazából megerősödik, és ha már nagyon erős lesz, akkor elengedem.

Ha rád nézek, kiegyensúlyozott önmagát megtaláló erős személyiséget látok.

Már elég régen, 2005 óta van ez a formációnk – Neoton familia sztárjai – és ezerrel csináljuk a koncerteket. Jó érzés, hogy mindig tudunk valahogy egy kicsit előbbre haladni. Mindig vannak olyan élmények, akár a Budapest Park akár az Aréna, de megemlíthetem a kolozsvári koncertet, ahol hihetetlen nagy szeretet áradt felém. Üvöltöttek, hogy köszön-jük... Jó az élet meg az a siker, amit most már megtanultam elfogadni, ebből táplálkozom. Nagyon nagy ajándéka az életnek, hogy még most is énekelhetek vagy csinálhatom az alapítványt, hogy mindig vannak terveim. Mindenhol számítanak rám és ez sok erőt ad és ettől jól vagyok.

Ami szeretet kapsz, abból tovább adsz a Fényszóró alapítványnak, meséj erről.

Majlinger Anikóval összehoztuk ezt az alapítványt még 1995-ben. Én azt hittem, hogy ennyi időskoromra egy irodában leszek, és szépen intézem majd az alapítvány ügyeit, de egyre több és több dolgom lett az énekesi pályámon. Sokkal többet szeretnék tenni az alapítványért. A zene az, ami igenis, összeköt bennünket. Találtunk egy nagyon

jó zeneterapeutát Schönfeld Mátyást, akivel együtt dolgozunk, aki oktat és mindenféle herkentyűvel tud zeneszerszámot fabrikálni. A zene gyógyít című programunkat szeretnénk népszerűsíteni az egész országban. Minden intézetben és minden olyan helyen, ahol fogyatékos emberekkel foglalkoznak. Ennek szellemében épek és fogyatékosok együtt leszünk a cirkusz porondján, november 7-én, ahol kerekesszékesek, Oláh Gergő és a Neoton is fellép, közel 2000 gyerek örömére.

Mit teszel annak érdekében, hogy fitt legyél? Mi a titkod?

Gyerekkoromban nagyon nem szerettem tornázni, de aztán a 80-as években jött az aerobik láz, és attól kezdve rájöttem jó dolog... és én azóta azért, így vagy úgy, de mindig valamit csinállok. Rájöttem, ahogy idősebb lesz az ember, úgy kell fokozottabban törődni a mozgással. Mert ugye a fotelből nem lehet felugrani a színpadra. Több mint kétórás koncertet végigtáncolni a színpadon, nem egyszerű dolog. Az ízületeimnek komoly gondjai vannak, ezt karban kell tartani. Minden héten legalább kétszer jön hozzám egy gyógytornász, ismeri az összes problémámat. Próbálok a természettudományok felhasználásával kontrollálni az egészségemet, mert valahogy én úgy érzem, hogy akkor lesz igazán jó az orvostudomány, ha a természetgyógyászattal összefog. A természetgyógyászat arra való, hogy az ember megelőzze a dolgokat. Én hiszek a természetes dologban.

Van még egy titkod... egy másik titkod is...

Igen, hosszú idő után megjelent egy új dalom „Titok” címmel, melynek szövegét én írtam. Igazi csapat munka volt, a zenét Heatlie Dávid, valamint Sarkadi-Szabó Emese szerezte, a hangszerelésben pedig Deseő Balázs segített. Hiszek benne, hogy szeretik majd az emberek.

Szöveg: Joó Géza www.joogeza.hu
Fotó: Czerkl Gábor

Interjú

A „Titok” hangzása tökéletesen illik a Neoton világába. Többször meghallgattam a dalt, amiben Éva egy konkrét üzenetet is megfogalmazott:

Ha az ember szívből akar valami jó dolgot megvalósítani, akkor meg tudja csinálni, hinni kell magunkban, hinni kell, hogy jót akarunk.

Higgyünk neki, hisz Csepregi Éva, egy igazi lélekember!

Előző lapszámunkban az Országjáró rovat fotóiért köszönet a Friss média Kft-nek, és Móricz Csaba fotósnak, aki a Kisvárdai szépségverseny fotóit készítette.

